

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΘΛΙΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Έβγα ΟΥΓΚΩ αθάνατε για λίγο από το μνήμα
να ιδείς την αθλιότητα που έχει γίνει κτήμα
της κοινωνίας «νόμιμο» κι αποδεκτό απ' όλους
επώνυμους, ανώνυμους, άρχοντες και βουκόλους!!!
Ήτανε τότε εύκολο να βλέπεις τους Αθλίου
και να διακρίνεις σχετικά, δίκαιους και... Αγίους,
γιατί ήτανε πιο διάφανες τότε οι κοινωνίες
αργά εξελισσόμενες χωρίς... **τεχνολογίες:**
μοντέρνες, παντοδύναμες,- Θεοί μα και Διαβόλοι -
που τώρα έχουν στα χέρια τους την κοινωνία όλη!!!

Έγινε ο άνθρωπος ρομπότ, που νυχτοξημερώνει,
σε μια οθόνη άβουλος κι' **ΕΚΕΙ «λάθρα βιώνει»!**
Σερφάρει στο διαδίκτυο κι αναζητάει τα πάντα...
Βιβλιοθήκες, δάσκαλους, τους έβαλε στην μπάντα,
ΚΑΙ, με ταχύτητα φωτός μπαίνει μεσ' στις πλατφόρμες
που τον αιχμαλωτίζουν μεσ' στις δικές τους νόρμες.
Μ' αλγόριθμους, πρωτόκολλα, βίντεο και εικόνες,
διαμορφώνονται οι ψυχές, ασύντροφες και μόνες!!!

Αιώνες αγωνίστηκε να φτιάξει κοινωνίες
με οικογένειες, γειτονίες, γιορτές και εκκλησίες,
με καφενέδες, συντροφίες, παρές και φιλίες...
Μαζί σε λύπες και χαρές με γέλιο και με κλάμα...
Στον πόλεμο, στις συμφορές, στο θρίαμβο στο δράμα,
θούρια και μοιρολόγια τους, ομόψυχα κι αντάμα
δονούσαν πόλης και χωριού στα στήθη την καρδιά τους,
μ' αλληλεγγύης αγιασμό πότιζαν τα παιδιά τους!!!
Ήτανε τα φυτώρια κοινωνικών προτύπων
που μια συλλογική ψυχή, καθάρια κι άνευ ρύπων,
γεννούσε κι έτρεφε γενιές με πόρτες ανοιγμένες
στην κοινωνία, στους θεσμούς, να βγουν τυχόν κρυμμένες
οι όποιες αθλιότητες και των κακών οι μάνες.
Κι αν έβγαινε άθλιο ή κακό, χτυπούσαν τις καμπάνες!!!

Τέτοια εικόνα βρήκανε οι «Νέες τεχνολογίες»
που ήδη διαμορφώσανε τις νέες κοινωνίες,
θαρρώντας πως προσθέσανε πολύτιμες αξίες.
Με λάμψη εκτυφλωτική, υπέδειξαν στο νού μας,
ν' απεμπολήσει αρετές τ' αλλοτινού καιρού μας...
«Αθώωσαν» τις ηδονές - τα πάθη του κορμιού μας.
Τις ενοχές βαφτίσανε συνήθειες παραβάσεις
τις ανοχές κηρύξαν «κοινωνικές οάσεις».

Ανοίξαν του ευδαιμονισμού όλους του τους κρυψώνες,
του αθέμητου του πλουτισμού βρήκαν απλούς... «κανόνες»,

δρόμους παρακαμπτήριους, ηθών, θεσμών και νόμων,
μεθόδους νομιμοφανείς υπέρ των παρανόμων...

**Κι' όλα αυτά για να κρυφτεί η εφτάψυχη αθλιότης
και για να εθελotuφλεί όλη η ανθρωπότης,
μπρος στο επισιειόμενο κανίσκι συμφερόντων
σαν δέλεαρ διαχρονικό ενδεών και... μη εχόντων!!!**

Τ' ιδανικά που κάποτε, η ζωή και η εμπειρία
πρόσφεραν σαν πνευματική τροφή της στην παιδεία,
ΚΑΙ, που τ' ανάδειξε σοφά, ΕΔΩ, η φιλοσοφία,
ΚΑΙ, τα φυλάσσει άθικτα έκτοτε η ιστορία,
αυτά, οδεύουν στη σκιά και προς την απαξία,
ώσπου να καταστούν παλιά, μουσειακά στοιχεία.
Ακόμα και η ηθική, οι αρετές και οι Μούσες
αλλάζουνε υπόσταση ή μένουνε... απούσες!!!

Η αθλιότητα παντού δηλώνει παρουσία,
νομότυπα ομοτράπεζη στην κάθε εξουσία,
με ένδυμα αγνού αμνού κι οδόντες καρχαρία,
έτοιμη να καπηλευτή κάθε αδυναμία,
κάθε συναίσθημα αφελών και ευκολοπιστία...
Η ανοχή την ενοχή την έχει καταργήσει
Και η ηθική από τη Γη έχει αποδημήσει.
Οι άθλιοι αμέτρητοι, κάθε μορφής και τάξης
παραλλαγμένοι ή κρυφοί, που, όπως κι αν τους κοιτάξεις,
δύσκολα να μπορείς να ιδείς πού είναι η αθλιότης
γιατί, προβάλλει, ενίοτε, κι' ως άκρα... τιμιότης!!!

Τα θαύματα του πνεύματος, σαν την τεχνολογία,
τα στέλνουν οι Θεοί στη γη ως Θεία ευλογία,
να βελτιώνεις, άνθρωπε, του βίου τις συνθήκες
και σύ, μ' αυτά ενίσχυσες του ξίφους σου τις θήκες,
για να κρατάνε πάντοτε τη σπάθα τεντωμένη
να πλημμυρίζει μ' αίματα όλη την οικουμένη...
Μεσ' στη φαρέτρα τά 'βαλες των επί γης αθλίων
σαν δολοφόνα σύνεργα αδίστακτων δημίων.

Φτωχή αλληλεγγύη ΕΣΥ, στέκεσαι στην γωνία
με του ζητιάνου τη «στολή» κι από την ευωχία
προσμένεις κάποια ψίχουλα ν' αφήσουν: εξουσία
κι ο πλούτος, απ' την άκρατη, δική τους απληστία...
Είναι έννοια δυσνόητη, στον πλούτο, η δική σου
γιατί δεν επλησίασε ποτέ του στην αυλή σου.
Και η εξουσία πάντοτε, σε βλέπει με συμπόνοια,
σε παραπέμπει ευγενικά σ' αυτά που θα 'ρθουν χρόνια,
ρίχνοντας ψίχουλα αραιά στου χρόνου την πορεία
κ' οι νεκροθάφτες της, κρυφά, ετοιμάζουν την κηδεία!!!
Άρχοντες και πολιτικοί, με μεγαλοστομίες,
σ' όλες τις προεκλογικές, ξύλινες ομιλίες,

σε αγκαλιάζουν, σε υμνούν, σε νιώθουν, σε πονάνε,
κι όταν ανέβουν το σκαλί ΑΜΕΣΩΣ σε ξεχνάνε...

**Αυτή η φενάκη η άθλια πολιτικών κι αρχόντων
διαχρονικό 'ναι παίγνιο παρόντων και απόντων!!!**

Κάποια αλλιώτικη ματιά ρίχνει η εκκλησία,
όπου πιο ανθρωπιστικά, σ' ένδεια και πενία
αλληλεγγύης πρόσωπο πάντοτε εμφανίζει
στον πόνο, στην απελπισιά τους πάσχοντες στηρίζει
μ' ελπίδα, πίστη, προσφορά και με παρηγορία,
με των πιστών τον οβολό και του Θεού ευλογία.

**Γιατί, Θεέ μου, ως νικητή, τον Κάιν μας αφήνεις
αδελφοκτόνο κι άθλιο και θύτη της Ειρήνης!**

Μήπως το «σφάλμα» σου αυτό, σπεύδεις να το διορθώσεις
Και με το γιό, Ιησού χριστό, ΑΓΑΠΗ να μας δώσεις
λέγοντας και κηρύσσοντας: «αγάπα τον εχθρό σου
όπως τον ίδιο σου εαυτό κι όπως το διπλανό σου»;;;

**Μήνυμα Θείο και σοφό, άκρως ειρηνοφόρο
πού πρόσφερε την «επί γής ειρήνη», Άγιο σπόρο!!!
Γι' αυτό, τονε σταυρώσανε, από τη Γη να φύγει,
γιατί εδώ ζουν άθλιοι αφέντες «ουκ ολίγοι»!!!**

Μάταια Άγιοι και Σοφοί, σε τούτο τον πλανήτη
Ζητάτε χώρο να χτιστεί ΚΑΙ το δικό σας σπίτι...

Μάταια δίκαιοι κι αγνοί τη λογική ζητάτε,

Μάταια τίμιοι και σωστοί όνειρα κυνηγάτε!!!

**Το σύγχρονο το όνειρο κατέβηκε πιο κάτω,
απ' το κεφάλι, απ' την καρδιά, ΚΑΙ, πήγε πάρα κάτω...**

**Απ' την κοιλιά ως τα γόνατα έχτισε τα παλάτια
να μην τα βλέπουν και θρηνούν των αρετών τα μάτια!!!**

Αθήνα, Νοέμβριος 2025

Δημήτριος Π. Τόρβας

Αντιστράτηγος ε.α/Επίτιμος Διοικητής ΙΧης Μεραρχίας Πεζικού

Electronic Engineer- MSci in Op. Res. From Cranfield Univ.(England)

© 2025 Δημήτριος Τόρβας